

6. neděle velikonoční rok A (2026)

1. čtení – Sk 8,5-8.14-17

Vložili na ně ruce, a oni přijali Ducha Svatého.

Čtení ze Skutků apoštolů.

Filip přišel do hlavního samařského města a hlásal tam Krista. Všichni lidé dávali pozor na to, co Filip mluví, protože slyšeli a viděli, že dělá zázraky. Z mnoha (posedlých) totiž vycházeli nečistí duchové s velkým křikem. Také bylo uzdraveno mnoho ochrnutých a chromých. Celé město se z toho převelice radovalo. Když se apoštolové v Jeruzalémě dověděli, že Samařsko přijalo Boží slovo, poslali k nim Petra a Jana. Ti tam přišli a modlili se za ně, aby dostali Ducha Svatého. Do té doby totiž na nikoho z nich nesestoupil, byli jen pokřtěni ve jménu Pána Ježíše. Vložili tedy na ně ruce, a oni přijali Ducha Svatého.

Mezizpěv – Žl 66,1-3a.4-5.6-7a.16+20

Jásejte Bohu, všechny země!

Nebo: *Aleluja.*

Jásejte Bohu, všechny země,
opěvujte slávu jeho jména,
vzdejte mu velkolepou chválu!
Řekněte Bohu: "Jak úžasná jsou tvá díla!"

„Ať se ti koří celá země, ať ti zpívá,
nechť opěvuje tvé jméno.“
Pojďte a pozorujte Boží skutky:
podivuhodně jednal s lidmi!

Moře proměnil v souš;
suchou nohou přešli řeku,
proto se radujme v Bohu!
Vládne svou mocí navěky.

Pojďte, slyšte, všichni bohabojní,
chci vyprávět, co prokázal Bůh mé duši.
Bůh buď veleben,
že neodmítl mou prosbu,
že mi neodňal svou lásku.

2. čtení – 1 Petr 3,15-18

Byl sice usmrcen podle těla, ale podle ducha dostal nový život.

Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Milovaní! Mějte v srdci posvátnou úctu ke Kristu jako k Pánu a buďte stále připraveni obhájit se před každým, kdo se vás ptá po důvodech vaší naděje, ale ovšem s jemností a skromností. Musíte však mít přitom sami dobré svědomí! Pak se budou muset zastydět za své špatné řeči ti, kdo pomlouvají vaše dobré křesťanské chování. Je přece lépe, abyste snášeli utrpení chce-li to tak Bůh - za to, že jednáte dobře, než za to, že jste udělali něco špatného. Vždyť i Kristus vytrpěl jednou smrt za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás smířil s Bohem. Byl sice usmrcen podle těla, ale podle ducha dostal nový život.

Zpěv před evangeliem – Jan 14,23

Aleluja. Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, praví Pán, a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu. Aleluja.

Evangelium – Jan 14,15-21

Budu prosit Otce, a dá vám jiného Přímluvce.

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Jestliže mě milujete, budete zachovávat má přikázání. A já budu prosit Otce, a dá vám jiného Přímluvce, aby s vámi zůstal navždy: Ducha pravdy. Svět ho nemůže přijmout, protože ho nevidí a nezná. Vy ho znáte, neboť přebývá u vás a bude ve vás. Nenechám vás sirotky. (Zase) k vám přijdu. Ještě krátký čas, a svět mě už neuvidí, ale vy mě zas uvidíte, protože já jsem živ a také vy budete živi. V onen den poznáte, že já jsem ve svém Otci a vy ve mně jako já ve vás. Kdo má moje přikázání a zachovává je, ten mě miluje, a kdo mě miluje, toho bude milovat můj Otec a také já ho budu milovat a dám se mu poznat.“

Homilie

Drazí bratři a sestry, dnešní evangelium začíná větou, která možná v nás vyvolává trochu neklid: „Jestliže mě milujete, budete zachovávat má přikázání.“

Kolikrát podobná slova zaznívají i mezi lidmi. „Jestli mě máš rád, tak udělej tohle.“ „Jestli mě miluješ, očekávám, že se budeš chovat tak a tak.“ A často v tom bývá skryté něco bolestného — touha být milován, ale také strach, nejistota a někdy i snaha druhého připoutat k sobě.

Každý člověk totiž touží po lásce. Touží být přijatý, chtěný, obdarovaný. A když se mu lásky nedostává, začne ji někdy vynucovat. Začne druhého tlačit, vydírat, nastavovat podmínky. Člověk pak miluje jen tehdy, když z toho něco má.

A proto nás může překvapit, že podobně zní i Ježíšova slova. „Jestliže mě milujete, budete zachovávat má přikázání.“

Co tím vlastně chce říci? Chce i on něco pro sebe? Chce si naši lásku zasloužit poslušností? Je snad také sobecký?

Když ale pozorně čteme evangelium, zjistíme něco nádherného. Ježíšova přikázání se stále vracejí k jedinému: k lásce.

Miluj Boha celým srdcem.

Miluj bližního jako sebe samého.

Milujte své nepřátele.

A nakonec to nové přikázání: „Milujte se navzájem, jako jsem já miloval vás.“

A tady začínáme chápat.

Když Ježíš říká: „Zachovávejte má přikázání,“ neříká: „Myslete hlavně na mě.“ On říká: „Naučte se milovat.“

Protože lásku nejde rozdělit. Nemohu říkat: „Miluji Boha,“ a zároveň nenávidět člověka vedle sebe. Nemohu se modlit ke Kristu a pohrdat bratrem nebo sestrou. Jestliže miluji jeho, musím se učit milovat i ty, které mi posílá do života.

A právě zde narážíme na svou slabost.

Protože milovat ty sympatické, to ještě někdy zvládneme. Ale milovat člověka, který nás zranil? Odpouštět někomu v rodině, koho máme už léta „plné zuby“? To člověk sám ze sebe nedokáže.

A tehdy z nitra zaznívá upřímná modlitba:

„Bože, pomoz mi.“

A právě na to Ježíš odpovídá dnešním příslibem:

„Já budu prosit Otce a dá vám jiného Pomocníka.“

Ježíš dobře ví, že na lásku sami nestačíme.

Učedníci to zažívali každý den. Žili vedle člověka, který miloval dokonale. Vedle Ježíše bylo snazší odpouštět, věřit, znovu vstát. Jeho přítomnost proměňovala srdce, aniž si to možná uvědomovali.

A proto jim bylo úzko, když slyšeli, že odchází.

Jenže Ježíš neříká: „Teď už si musíte poradit sami.“

Říká:

„Dám vám Pomocníka.“

Ducha svatého. Ducha pravdy. Ducha lásky. Ducha, který přebývá v nás.

A možná si někdo řekne: „Já Ducha svatého neznám.“

Ale známe ho více, než si myslíme.

Kdykoliv jsme zažili člověka, vedle kterého nám bylo dobře, který nás nesoudil, ale nesl nás — tam působil Duch svatý.

Kdykoliv jsme pocítili sílu odpustit, i když jsme nechtěli — tam působil Duch svatý.

Kdykoliv nás zasáhlo Boží slovo, kdykoliv jsme po zpovědi cítili pokoj, kdykoliv jsme po svatém přijímání zakusili radost hlubší než radost světa — tam působil Duch svatý.

On není nějaká vzdálená síla.

On je Boží život v nás.

A právě proto nemusíme zůstat uzavřeni ve svém sobectví, ve svých podmínkách, ve svém „já chci být milován“.

Duch svatý nás učí milovat první.

Učí nás vyjít ze sebe.

Učí nás žít tak, aby skrze nás mohl být vidět Kristus. Protože dnešní svět často Krista nevidí.

Lidé kolem nás mnohdy nevěří tomu, co nelze uchopit očima. Ale Krista mohou spatřit skrze život křesťana.

Skrze člověka, který odpouští.
Který umí povzbudit.
Který nezraňuje slovem.
Který přináší pokoj.
Který miluje nezištně.

A právě k tomu jsme povoláni.

A možná si stále říkáme:
„Pane, já na to nemám.“

A Ježíš odpovídá:
„Já vím. Proto ti dávám svého Ducha.“

Bratři a sestry,
nejsme lidé bez pomoci. Nejsme lidé bez naděje. Kristus nás neopustil.

A čím více dovolíme Duchu svatému působit v našem srdci, tím více bude skrze náš život vidět samotný Ježíš. Amen.